

Tak til Nils Arne Pedersen for at påpege det uforståelige i, hvordan jeg i Knabstruphallen kunne sige, at "det grundtvigske menneske bør som kristen mene, at vi alle er Guds børn". For det giver mig anledning til at sige, at man ikke skal tro på alt, hvad man læser i avisen. På min Facebook-side skrev jeg efterfølgende lidt om, hvad det egentlig var, jeg havde sagt:

"Rent bortset fra, at jeg aldrig ville sige, hvad et andet menneske (grundtvigsk eller ej) som kristen BØR mene, så er det ganske rigtigt, at jeg henviste til Grundtvig. Jeg nævnte bl.a. udtrykket "menneske først, kristen så".

"Menneske først og kristen så,
Det er et hovedstykke,
Kristendom vi for intet få,
Det er den pure lykke.
Men lykke, som kun times den,
Der alt i grunden er Guds ven
Af sandheds ædle stamme!

Stræbe da hver på denne jord
Sandt menneske at være,
Åbne sit øre for sandheds ord,
Og unde Gud sin ære;
Er kristendom da sandheds sag,
Om kristen ej han er i dag,
Han bliver det i morgen".

Mit indlæg var faktisk et forsøg på ultrakort at understrege, at der er forskel på skabelse og genløsning, og at alle mennesker har brug for at blive genløst/frelst. Jeg prøvede kort at skelne mellem den medskabte gudbilledligheds tilstand og den fornyede gudbilledligheds tilstand, *status originalis* og *status gratiae*, sådan som Regin Prenters også gør det i sit hovedværk "Skabelse og genløsning". Om genløsningens menneske skriver Prenter, at "Fornyelsen er det 'kristen så', som er Guds svar på den bøn om genløsning, der altid ligger i skabelsens 'menneske først' ... troen er synderens vandring fra dåben mod døden i håbet om opstandelse".

Det er aldeles ukorrekt, at jeg tager afstand fra dåbsritualet, som jeg tværtimod til stadighed understreger, at jeg ikke ser nogen grund til at ændre på. Der er brug for oplysning og undervisning om dåbens indhold og betydning. Netop derfor vil jeg lægge vægt på mere undervisning i kristendom og teologi.

I Det Nye Testamente, kaldes både Adam og Kristus for "Guds søn". Lige så enkelt tænker jeg, at vi kan tale om dåben. Ethvert menneske er skabt af Gud og elsket af Gud. Gud elsker mennesket, som en far elsker sine børn. På baggrund af hans kæmpe kærlighed, kalder Gud os til at *blive* Hans børn. Alle *er* Guds børn, som Adam var det, men man *bliver* først et Guds barn (kristen) ved dåben og troen. Der er tale om at være Guds barn på to forskellige måder. Menneske først og kristen så, ja – men stadig menneske først og sidst. Og efter dåben tillige et kristen-menneske. Allerede nu og endnu ikke.

Der sker noget i dåben – vi får del i frelsen, Guds-husets dør er dåben, vi *bliver* Guds børn og Jesu disciple, der indgås en pagt. Vi døber i den tro, at Helligånden skænker troen og genføder os "til børn af ham, som os har skabt" (jf. Grundtvig- salmen DDS 307). Som Luther siger: Glaubst du so hast du – tror du, så har du.